

Sons and Daughters of God

By Elder Rubén V. Alliaud
Of the Seventy

Сини і дочки Бога

Старійшина Рубен В. Альяуд
Сімдесятник

October 2024 general conference

We truly believe that we are all literally the children of God, and because of that, we have the potential to become like Him.

Today I would like to address one of the most joyful, glorious, and powerful gospel truths that God has revealed. At the same time, it is ironically one for which we have been criticized. An experience I had some years ago profoundly deepened my appreciation for this gospel truth.

As a representative of the Church, I was once invited to a religious conference where it was announced that from that moment on they would recognize as valid all baptisms performed by almost all other Christian churches, as long as the ordinance was done with water and in the name of the Father and of the Son and of the Holy Ghost. Then it was explained that this policy did not apply to baptisms performed by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

After the conference I was able to delve deeper into the reasons for that exception with the leader in charge of the announcement. We had a wonderful and insightful conversation.

In short, he explained to me that that exception had primarily to do with our particular beliefs about the Godhead, which other Christian denominations often refer to as the Trinity. I expressed my appreciation for him taking the time to explain to me his beliefs and the policy of his church. At the end of our conversation, we hugged and then said goodbye.

As I later contemplated our discussion, what this leader said about Latter-day Saints not understanding what he called the “mystery of the

Ми справді віримо, що всі ми в буквальному розумінні є дітьми Бога, і завдяки цьому ми маємо потенціал стати такими, як Він.

Сьогодні я хочу поговорити про одну з найрадісніших, найславетніших і наймогутніших євангельських істин, відкритих нам Богом. У той же час іронія полягає в тому, що саме за це нас критикують. Один випадок, який стався зі мною кілька років тому, значно поглибив мою вдячність за цю євангельську істину.

Одного разу мене запросили в якості представника Церкви на релігійну конференцію, де було оголошено, що з того часу й надалі буде визнаватися дійсність усіх хрищень, виконаних майже всіма іншими християнськими церквами, якщо обряд виконувався водою та в ім'я Батька, і Сина, і Святого Духа. Потім було пояснено, що цю політику не буде застосовано до хрищень, виконаних Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Після конференції я зміг глибше зрозуміти причини такого винятку, звернувшись до керівника, який зробив це оголошення. Між нами відбулася чудова і змістовна розмова.

Якщо коротко, то він пояснив, що причиною для того винятку послужило наше особливе вчення про Божество, яке інші християнські деномінації називають Трійцею. Я висловив йому вдячність за те, що він приділив час, аби пояснити мені свої віровчення і політику його церкви. У кінці нашої розмови ми обнялися і потім попрощалися.

Коли я пізніше розмірковував над тією розмовою, мені не давало спокою те, що, на думку цього провідника, святі останніх днів

Trinity” stayed in my mind. What was he referring to? Well, it had to do with our understanding of the nature of God. We believe that God the Father “is an exalted man” with a glorified “body of flesh and bones as tangible as man’s; [and] the Son also.” Thus, every time we talk about the nature of God, in some way, somehow, we are also talking about our own nature.

And this is true not only because we all were made “in [His] image, after [His] likeness,” but also because, as the Psalmist recorded, God said, “Ye are gods; and all of you are children of the most High.” This is for us a precious doctrine now recovered with the advent of the Restoration. In summary, it is nothing more or less than what our missionaries teach as the first lesson, first paragraph, first line: “God is our Heavenly Father, and we are His children.”

Now, you might say, “But many people believe we are children of God.” Yes, that is true, but their understanding may be a little different from the implication of its deeper meaning that we affirm. For Latter-day Saints, this teaching is not metaphorical. Rather, we truly believe that we are all literally the children of God. He is “the Father of [our] spirits,” and because of that, we have the potential to become like Him, which seems to be inconceivable to some.

It has now been over 200 years since the First Vision opened the doors to the Restoration. At the time, young Joseph Smith sought guidance from heaven to know what church to join. Through the revelation he received that day, and in later revelations given to him, the Prophet Joseph obtained knowledge about the nature of God and our relationship to Him as His children.

Because of that, we learn more clearly that our Heavenly Father has taught this precious doctrine from the very beginning. Allow me to cite at least two accounts from the scriptures to illustrate this.

You might remember God’s instructions to Moses as recorded in the Pearl of Great Price.

We read that “God spake unto Moses, saying: Behold, I am the Lord God Almighty, and Endless is my name.” In other words, Moses, I want you to know who I am. Then He added, “And, be-

не розуміють, за його словами, “таємниці Трійці”. Що він мав на увазі? Це стосується нашого розуміння природи Бога. Ми віримо, що Бог Батько є “піднесеною людиною” і має “тіло з плоті й кісток, яке так само відчутне на дотик, як і людське; [і] також Син”. Тому кожного разу, коли ми говоримо про природу Бога, певним чином ми також говоримо про нашу власну природу.

І це є істинним не лише тому, що всіх нас було створено “за образом [Його], за подобою [Його]”, але також, за словами псалмоспівця, Бог сказав: “Ви боги, і сини ви Всевишнього всі”. Для нас це дорогоцінне вчення було заново відкрите завдяки Відновленню. Словом, неможливо щось ні додати, ні відняти від того, чого наші місіонери навчають під час першого уроку з першого абзацу з першого рядка: “Бог є нашим Батьком... Ми — Його діти”.

Що ж, ви можете сказати, що багато людей вірить у те, що ми Божі діти. Так і є, але їхнє розуміння може дещо відрізнятися від більш глибокого значення, яке ми кладемо в цю істину. Для святих останніх днів це вчення не є метафоричним. Натомість ми справді віримо, що всі ми в буквальному розумінні є дітьми Бога. Він є “Отц[ем] [наших] духів”, і тому ми маємо потенціал стати такими, як Він, що деяким людям здається неймовірним.

Минуло вже понад 200 років з того часу, як Перше видіння відкрило добу Відновлення. У той час юний Джозеф Сміт шукав спрямування з небес, аби знати, до якої церкви приєднатися. Завдяки одкровенню, яке він отримав того дня, і одкровенням, які йому було дано пізніше, пророк Джозеф отримав знання про природу Бога і стосунки між нами, його дітьми, і Ним.

Завдяки цьому ми маємо чіткіше знання про те, що Небесний Батько навчав цій дорогоцінній доктрині від самого початку. Хочу навести принаймні дві історії з Писань, аби це проілюструвати.

Ви, мабуть, пам’ятаєте записані в Дорогоцінній Перлині настанови, які Бог давав Мойсею.

Ми читаємо, що “Бог говорив до Мойсея, кажучи: Ось, Я є Господь Бог Всемогутній, і Нескінченний — ім’я Моє”. Це можна перефразувати так: “Мойсею, Я хочу, щоб ти

hold, thou art my son.” Later he said, “And I have a work for thee, Moses, my son; and thou art in the similitude of mine Only Begotten.” And then finally, He ended with, “And now, behold, this one thing I show unto thee, Moses, my son.”

It appears that God was determined to teach Moses at least one lesson: “You are my child,” which He repeated at least three times. He could not even mention the name of Moses without immediately adding that he was His son.

However, after Moses was left alone, he felt weak because he was no longer in the presence of God. That is when Satan came to tempt him. Can you see a pattern here? The first thing he said was, “Moses, son of man, worship me.”

In this context, Satan’s request to worship him may have been only a distraction. A significant temptation for Moses in that moment of weakness was to become confused and believe that he was only a “son of man,” rather than a child of God.

“And it came to pass that Moses looked upon Satan and said: Who art thou? For behold, I am a son of God, in the similitude of his Only Begotten.” Fortunately, Moses was not confused and did not allow himself to become distracted. He had learned the lesson of who he really was.

The next account is found in Matthew 4. Scholars have entitled this “the three temptations of Jesus,” as if the Lord was tempted only three times, which of course is not the case.

Hundreds of gallons of ink have been used to explain the meaning and content of these temptations. As we know, the chapter begins by explaining that Jesus had gone into the desert, “and when he had fasted forty days and forty nights, he was afterward an hungred.”

Satan’s first temptation apparently had only to do with satisfying the Lord’s physical needs. “Command that these stones be made bread,” he challenged the Savior.

A second enticement may have had to do with tempting God: “Cast thyself down: for it is written, He shall give his angels charge concerning thee.”

Finally, Satan’s third temptation referred to the aspirations and glory of the world. After Jesus had been shown “all the kingdoms of the world, ... [Satan] saith unto him, All these things will I

знав, Хто Я”. Потім Він додав: “І ось, ти є Мій син”. Потім Він сказав: “І Я маю роботу для тебе, Мойсею, сину Мій; і ти є подобою Мого Єдинонародженого”. І нарешті в кінці Він сказав: “А тепер ось, цю одну річ Я покажу тобі, Мойсею, сину Мій”.

Здається, Бог мав на меті викласти Мойсею принаймні один урок: “Ти — Моя дитина”, і Він повторив це щонайменше три рази. Кожного разу, коли Він згадував ім’я Мойсея, Він відразу ж додавав, що той був Його сином.

Однак як тільки Мойсей залишився один, він почувався слабким, бо вже не був у присутності Бога. Саме тоді прийшов Сатана, щоб спокушати Його. Ви бачите закономірність? Перше, що він сказав, було: “Мойсею, сину людський, поклоняйся мені”.

У цьому контексті прохання Сатани поклонятися йому могло бути просто відволіканням. Великою спокусою для Мойсея в ту мить слабкості було відчуття збентеження і повірити, що він “син людський”, а не дитина Бога.

“І сталося, що Мойсей подивився на Сатану і сказав: Хто ти? Бо ось, я — син Бога, за подобою Його Єдинонародженого”. На щастя, Мойсей не збентежився і не дозволив собі відволіктися. Він засвоїв урок і знав, ким був насправді.

Наступна історія міститься в Євангелії від Матвія 4. Дослідники називають це “трьома спокусами Ісуса”, ніби Господа спокушали лише три рази, що, в дійсності, не так.

Сотні літрів чорнила було списано, аби пояснити значення і зміст тих трьох спокус. Як ми знаємо, на початку того розділу пояснюється, що Ісус пішов у пустиню, “і постив Він сорок день і сорок ночей, а вкінці зголоднів”.

Перша спокуса Сатани явно полягала не лише в тому, щоб задовольнити фізичну потребу Господа. “Скажи, щоб каміння це стало хлібами!”, — він випробовував Спасителя.

Друге заманювання могло полягати в тому, щоб спокусити Бога: “Кинься додолу, бо ж написано: “Він накаже про Тебе Своїм Ангелам”.

І, нарешті, третя спокуса Сатани стосувалася мирських бажань і слави світу. Після того як Ісусу було показано “всі царства на світі та їхню славу”, Сатана сказав Йому: “Це

give thee, if thou wilt fall down and worship me.”

In truth, Satan’s ultimate temptation may have had less to do with those three specific provocations and more to do with tempting Jesus Christ to question His divine nature. At least twice, the enticement was preceded by the challenging accusation from Satan: “If thou be the Son of God”—if you really believe it, then do this or that.

Please notice what had happened immediately before Jesus went into the desert to fast and pray: we find the account of Christ’s baptism. And when He had come out of the water, there came “a voice from heaven, saying, This is my beloved Son, in whom I am well pleased.”

Do we see the connection? Can we recognize a pattern here?

It is no wonder that every time we are taught about our divine nature and destiny, the adversary of all righteousness tempts us to call them into question.

How different our decisions would be if we really knew who we really are.

We live in a challenging world, a world of increasing commotion, where honorable people strive to at least emphasize our human dignity, while we belong to a church and embrace a gospel that lift our vision and invite us into the divine.

Jesus’s commandment to be “perfect, even as [our] Father which is in heaven is perfect” is a clear reflection of His high expectations and our eternal possibilities. Now, none of this will happen overnight. In the words of President Jeffrey R. Holland, it will happen “eventually.” But the promise is that if we “come unto Christ,” we will “be perfected in him.” That requires a lot of work—not just any work, but a divine work. His work!

Now, the good news is that it is precisely our Father in Heaven who has said, “For behold, this is my work and my glory—to bring to pass the immortality and eternal life of man.”

President Russell M. Nelson’s invitation to “think celestial” implies a wonderful reminder of our divine nature, origin, and potential destination. We can obtain the celestial only through Jesus Christ’s atoning sacrifice.

все Тобі дам, якщо впадеш і мені Ти поклонися!”

Насправді, можливо найбільша спокуса Сатани полягала не в тих трьох конкретних викликах, а в тому, щоб спокусити Ісуса Христа поставити під сумнів Його божественну природу. Перш ніж озвучити спокусу Сатана щонайменше двічі з викликом закидав: “Якщо Ти Син Божий”, тобто, якщо Ти справді в це віриш, то зроби те чи те.

Зверніть увагу, що відбулося безпосередньо перед тим, як Ісус пішов у пустиню поститися і молитися: ми читаємо розповідь про Хрищення Христа. А коли Він вийшов з води, то почувся голос з небес, який сказав: “Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподолюбав!”

Чи помічаємо ми зв’язок? Чи простежуємо в цьому алгоритм?

Не дивно, що кожного разу, коли нас навчають про божественну природу і долю, супротивник усієї праведності спокушає нас ставити це під сумнів.

Наскільки іншими були б наші рішення, якби ми дійсно знали, ким насправді є.

Ми живемо у світі, повному викликів, світі наростаючого сум’яття, де шановані люди намагаються хоча б нагадувати про те, що у нас є людська гідність, у той час як наша належність до Церкви і знання про євангелію допомагають рівнятися на небеса і долучатися до божественного.

Дана Ісусом заповідь: “Будьте досконалі, як досконалий Отець [н]аш Небесний!” є чітким відображенням Його високих сподівань і наших вічних можливостей. Ніщо в цьому світі не змінюється за одну ніч. Кажучи словами президента Джеффри Р. Холланда, це станеться “зрештою”. Але обіцяння полягає в тому, що якщо ми “при[ходимо] до Христа”, то будемо “вдосконалю[ватися] в Ньому”. Це вимагає наполегливої роботи, не якоїсь роботи, а божественної роботи. Його роботи!

Однак хороша новина полягає в тому, що саме наш Небесний Батько сказав: “Це є Моя робота і Моя слава — здійснювати безсмертя і вічне життя людини”.

Запрошення Президента Рассела М. Нельсона “мислити цілестіально” містить у собі чудове нагадування про нашу божественну природу, походження і кінцеву мету, якої ми можемо досягнути. Ми можемо досягнути

Perhaps that is why Satan enticed Jesus with the very same temptation from the beginning to the end of His earthly ministry. Matthew recorded that while Jesus hung on the cross, those “that passed by reviled him, ... saying, ... If thou be the Son of God, come down from the cross.” Glory be to God that He did not hearken but instead provided the way for us to receive all celestial blessings.

Let us always remember, there was a great price paid for our happiness.

I testify as with the Apostle Paul that “the Spirit itself beareth witness with our spirit, that we are children of God: and if children, then heirs; heirs of God, and joint-heirs with Christ; if so be that we suffer with him, that we may be also glorified together.” In the name of Jesus Christ, amen.

цієї цілестіальності завдяки викупительній жертві Ісуса Христа.

Можливо саме тому Сатана підкидав Ісусові ту саму спокусу від самого початку і до самого кінця Його земного священнослужіння. Матвій написав, що коли Ісус висів на хресті, ті, “хто побіч проходив, Його лихо-словили... і казали: “Коли Ти Божий Син, то зійди з хреста”. Хвала Богові, що Він не зважав на ці слова, а натомість забезпечив нам шлях для отримання всіх цілестіальних благословень.

Завжди ж пам’ятаймо, що за наше щастя було сплачено високу ціну.

Я свідчу разом з апостолом Павлом, що “Сам Цей Дух свідчить разом із духом нашим, що ми — діти Божі. А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові, коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись”. В ім’я Ісуса Христа, амінь.